

Ріка несе по кам'янім річищі  
весінній, теплий каламут,  
а верби і від них будинки вищі  
своєю тінню повнять нурт.  
Біжать через місток семінаристи,  
розчервонівшися, мов жар,  
а бір опришків, притаївши свисти,  
повільно близиться до хмар.  
І сонце, сонце, хвилі і сороки  
і дального повітря тло  
розбурхано і дзвінко на всі боки  
кричать про щастя та тепло.  
А в мене в думках тиха завірюха,  
бо дівчина не прийде знов,  
і серце розуму уже не слуха  
і жде її без передмов.  
І щоб його забавить, хоч чим-небудь,  
до розпачу не довести,  
то я туди до сонця аж під небо  
зворушеним єством застиг:  
— "Гей, сонце, сонце, Царю Червня й ягід,  
і власний блиск, і власну тінь  
ти щонайшвидше відтягни на Захід  
і вкинь у мертву глибочінь,

а з ними разом бір туди високий,  
і верби, хмари і блакить,  
і молодь, і нехай доми й сороки  
і бистра річка полетить.  
І замість того, що для ока малось,  
нехай зустріну ніч німу,  
і дівчини як серце не діждалось,  
то прийде інший хтось у тьму".  
Але і річку чую, й сонце бачу,

і бір аж хмару підійма,  
і я схиляюся, і тяжко плачу,  
що правди і в душі нема!